

Sindtægter og Udgifter og de finansielle Forpligtelser, der følge med, deriblandt ogsaa Garantien for Sukkertogierne. Det vil imidlertid være en ganske uberegnelig finansiell Byrde, vi derigjennem vilde komme til at paatage os overfor de vestindiske Kolonier, og det maa vi bestemt fraråde, at man gaar ind paa. Dette at faa den rent nominelle Tilfredsstillelse at have erklæret Kolonialkasserne fallit, er i Virkeligheden ikke nok til at oppeie de betydelige Udgifter, der ville komme til at paahvile Statskassen, hvis den skal gjøre Alvor af sin Fordring mod Kolonierne paa, at de skulle tilbagebetale Staten dens Tilgodehavende. Følget vil blive en Administration, som vil blive betydelig dyrere, og i ethvert Tilfælde vil for Moderlandet medføre Forpligtelser, saaledes som jeg nævnte før, af en saadan Natur, at vi antage, at Folkethinget vil være meget ilde tjent med, at man gif den Bei. Vi foreslaa derfor, at man stemmer mod det Forslag, som er stillet af Mindretallet, og som jeg nu har nærmere omtalt og altsaa vel ikke behøver at komme nærmere ind paa senere. Jeg tilraader derimod at stemme for at gaa den Bei, som Flertallet anbefaler, nemlig at faae en virkelig Ordning af det finansielle Mellembværende, ikke blot en formel Afgjørelse. Det Vædringsforslag, der er stillet af Mindretallet med Hensyn til Kolonialkasserne staar paa § 10 og hører som nævnt sammen med Flertallets Vædringsforslag til § 3, Vædringsforslagene vedrørende § 9 ere stillede dels af Flertallet, dels af Mindretallet, men gaa ud fra en ganske forskjellig Betragtning af, hvorledes Reserverfond, Kassebeholdning, Renter skulle opføres paa Finansloven. Efter Flertallets Betragtning er det nødvendigt, for at Finansloven kan blive en virkelig Finanslov, at de Summer, der opføres paa den, udtrykke virkelige Bevillinger, virkelige Indtægter, virkelige Udgifter, altsaa med Hensyn til Kassebeholdningens Renter, at disse virkelig beregnes af den virkelige Kassebeholdning paa det givne Tidspunkt, der bliver at lægge til Grund for Finanslovens Affattelse. I det vi lægge den virkelige Kassebeholdning til Grund, saa udtale vi derved ikke Noget om, at den er den rigtige Kassebeholdning, den, der burde være; vi udtale blot, at det er den Sum, der er tilstede paa

den givne Tid, der skal lægges til Grund for Rente. Om den er for stor eller om den burde være Mere, om den burde være administreret paa anden Maade, udtale vi ikke Noget om; det ligger ikke for paa Finansloven at udtale, hvad der burde have været i Kassen, men det, der bør lægges til Grund, er den virkelige Indtægt og den virkelige Udgift, altsaa den virkelige Beholdning. Som Følge deraf kunne vi ikke slutte os til det Forslag, der staar paa selve Finanslovsforslaget, at beregne Rente efter en mindre Kassebeholdning end ifjor, thi det bliver kun muligt derved, at Ministeriet, idet det har stillet dette Forslag, lægger til Grund for sin Beregning den Kassebeholdning, der vil være tilstede den 1ste April d. A., naar de Udgifter ere bevilgede og afholdte, som ere foreslaaede paa Tillægsbevillingsforslaget. Da vi imidlertid med Hensyn til Tillægsbevillingsforslaget indtage et andet Standpunkt — det gjør nemlig Flertallet her i Thinget og i Udvalget — og foreslaa at nægte en Række af Udgifter, som af Regjeringen ere forudsatte bevilgede den 1ste April d. A., vil Følgen være, at den virkelige Kassebeholdning efter vor Forudsætning den 1ste April d. A. maa blive større end efter Regjeringens Lovforslag. Altsaa bør der paa Finansloven opføres en højere Rente af Kassebeholdningen, et højere Beløb end det, der er foreslaaet fra Regjeringens Side. Det er imidlertid kun en mindre Forøgelse, der kan være Tale om, og den kan heller ikke udregnes med nøjagtige Tal, saa at det er muligt at gjengive den ganske korrekt, men i Hovedtrækkene vil det være rigtigst, naar man opfører den samme Rente af Kassebeholdningen, som der stod ifjor, idet man derigjennem indicerer, at de betydelige Udgifter, der af Ministeriet forventes afholdte, gaar man ikke ind paa. Vort Forslag gaar ud paa at forhøje Rente af Kassebeholdningen, saaledes at det derigjennem bliver antydet eller anvist paa Finansloven, at Kassebeholdningen ikke gaar ned, men bliver den samme som hidtil den virkelige Kassebeholdning er. Den Strid eller den Uenighed, der er mellem vort Forslag og Regjeringens Forslag, er kun om Størrelsen af den virkelige Kassebeholdning, og denne Uenighed fremgaar ganske naturligt, idet den er begrundet i vort